

LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀ PARTIJA

XIII KONGRESA MATERIĀLI

Rīga
2010. g. decembris

LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀ PARTIJA

XIII KONGRESA MATERIĀLI

- ◆ Informatīvais ziņojums
- ◆ LSP Valdes un Politiskās Padomes atskaites ziņojums
- ◆ Kongresa lēmumi un rezolūcijas

Rīga
2010. g. decembris

**INFORMATĪVAIS ZIŅOJUMS
PAR LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS
XIII KONGRESU**

2010.gada 11.decembrī Rīgā notika Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongress. Ar Valdes un Politiskās padomes pārskata ziņojumu kongresā uzstājās LSP priekšsēdētājs **Alfrēds Rubiks**.

Pārskatu par Revīzijas komisijas darbu kongresam sniedza Revīzijas komisijas locekle **Natālija Lazareva**.

LSP XIII kongresā piedalījās Sociāldemokrātiskās partijas „Saskaņa” Ģenerālsekretārs **Guntars Jirģensons**, Sociāldemokrātiskās partijas „Saskaņa” Rīgas nodaļas vadītājs, 10.Saeimas deputāts **Sergejs Mirskis**.

Pēc pārskata ziņojumu vispusīgas apspriešanas kongresa delegāti pieņēma lēmumu un rezolūcijas, kurās nosprauda Latvijas Sociālistiskās partijas tuvākos aktuālos uzdevumus.

LSP XIII kongresā tika ievētas partijas vadošās institūcijas: Valde un Politiskā padome. Kongress ievēlēja arī Revīzijas komisiju.

Kongress par partijas priekšsēdētāju ievēlēja **Alfrēdu Rubiku**.

Par Politiskās padomes sekretāriem kongress ievēlēja **Ingaru Burlaku, Vladimīru Frolovu un Sergeju Hristoļubovu**.

LSP Valdes sastāvā ievēlēti **Inna Belokurova, Ingars Burlaks Alfrēds Rubiks, Laimonis Sedols, Vladimīrs Frolovs, Sergejs Hristoļubovs, Jeļena Jakovļeva**

Par Revīzijas komisijas priekšsēdētāju kongress ievēlēja **Valēriju Bondarenko**.

Pēc tam Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongress beidza darbu.

LSP Preses centrs

**LSP VALDES UN POLITISKĀS PADOMES
ATSKAITES ZIŅOJUMS LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS
PARTIJAS XIII KONGRESAM**

**Ziņo LSP priekšsēdētājs Alfrēds Rubiks
2010. gada 11. decembrī**

Biedri delegāti!

Viss pagājušais periods pēc LSP XI kongresa, kurā tika ievēlēti partijas vadošie orgāni, bija piesātināts ar daudziem politiskiem un ekonomiskiem notikumiem, kas prasīja no partijas saspringtu darbu visās tās darbības sfērās.

Tas iekļāva sevī tādus svarīgus notikumus, kā Eiroparlamenta vēlēšanas, Latvijas 10.Saeimas vēlēšanas un Vietējo pašvaldību vēlēšanas Latvijas teritorijas jaunā administratīvā iedalījuma apstākļos.

Tas bija periods, kura laikā pasaules buržuāziskā finanšu un ekonomikas sistēma ieģrima kārtējā cikliskā un sistēmas krīzē, izeja no kuras vēl nav sākusies.

Partijas priekšā stāvēja nopietni uzdevumi ideoloģijas jomā, partijas biedru skaita palielināšanā un tās rindu stiprināšanā, partijas ietekmes pastiprināšanā masās.

Ne mazāk svarīgi uzdevumi tika noteikti partijas XI un XII kongresos masu politisko pasākumu jomā: 65.gadadienas kopš padomju tautas uzvaras Lielajā Tēvijas karā svinēšana, svētku un atceres pasākumu organizēšana Draudzības kurgānā, Vietalvas ciemā, Audriņu ciemā, Ančupānu mežā un Rēzeknē, Rīgas atbrīvošana no vācu fašistiskajiem iebrucējiem.

Kā īpašu un jaunu partijas darbības veidu kongresi noteica veterānu memuāru un grāmatu izdošanu, kur tiek skaidrota Otrā Pasaules kara vēsture, kuru Latvijas oficiālie labēji noskaņotie vēsturnieki un politiķi cenšas pārrakstīt buržuāzijas, nacionālistu un profašistisku elementu labā.

Šos un daudzus citus mazāk plašus ideoloģiskus, organizatoriskus uzdevumus un ikdienas jautājumus nācās risināt apstākļos, kad trūkst darbam sagatavotu kadru un finansiālā nodrošinājuma.

LSP XI un XII kongresi vienprātīgi atbalstīja partijas darbību šajos neparastajos apstākļos Latvijā un starptautiskajā arēnā.

Kongresos LSP politiskā līnija un praktiskā darbība tika atzītas par atbilstošām LSP Programmai un Latvijas tautas interesēm. Par atbilstošiem šīsdienas situācijai tika atzīti partijas kongresu pārskata ziņojumos atspoguļotie politiskās, ekonomiskās un sociālās situācijas novērtējumi.

Šodien kongresam arī jānovērtē padarītais, jāapstājas pie neizpildītajiem uzdevumiem un jānosaka nākotnes plāni.

Ko tad mums izdevās un ko neizdevās atrisināt? Kam nepietika spēka un prasmes? Kas tieši ir jāpildinveido?

Atskaitoties partijas kongresā, Valde un Politpadome pamatojas uz to, ka tā nav tikai viņu atskaite partijas priekšā, bet ir arī visu pirmorganizāciju atskaite – visu to atskaite, kam partija uzlika atbildību par izvērīto uzdevumu izpildi.

Ļeņins mācīja, ka ievēlēto orgānu darbību nedrīkst atraut no pirmorganizāciju un katra partijas biedra darbības.

Atskaites periodā pēc partijas XI kongresa, notika 35 LSP Valdes sēdes, kas atbilst partijas Statūtiem. Nebija neviena gadījuma, kad tiktu pārkāpti LSP Valdes sēžu sasaukšanas termiņi. Šajās sēdēs tika izskatīti 295 jautājumi, kas skar visas partijas darbības jomas. Tika noklausītas partijas biedru – visu līmeņu deputātu atskaites, pirmorganizāciju sekretāru atskaites par dažādiem jautājumiem, izskatīti masu politisko pasākumu plāni un tāmes to rīkošanai. Īpaša uzmanība tika pievērsta jautājumiem par savstarpējām attiecībām ar citām apvienībām „Saskaņas centrs” partijām, statistiskām un finanšu atskaitēm, kas tika iesniegtas KNAB, partijas biedru naudas iemaksas jautājumiem, pirmorganizāciju sēžu rīkošanas jautājumiem, partijas biedru skaita palielināšanas jautājumiem, kārtējo LSP Politiskās padomes sēžu materiāliem sadarbības un brālīgajām aizrobežu partijām un daudzām citām lietām, bez kurām partijas darbība nav iespējama. Jāatzīmē Valdes locekļu īpaša disciplinētība: gandrīz visas sēdes notika ar 100% Valdes locekļu ierašanos, ar Valdes locekļu, kuri uz saviem pleciem nes partijas organizatoriskās darbības lielāko smagumu, lielu viņu aktivitāti un iniciatīvu. Disciplinēti strādāja arī Partijas Politpadome. Nebija ne viena gadījuma, kad tiktu pārkāpti Statūtos noteiktie sēžu sasaukšanas termiņi. Atskaites periodā bija sarīkotas 12 Politpadomes sēdes. Politpadomes sēdēs tika izskatīti svarīgākie jautājumi, lai nodrošinātu partijas kongresos pieņemto lēmumu izpildi, jautājumi par partijas disciplīnu (partijas biedru naudas iemaksa, sēžu rīkošana), partijas masu politisko pasākumu sagatavošanas jautājumi, deputātu darbība Eiroparlamentā, Saeimā un pašvaldībās, partijas taktikas jautājumi u.c.

Jāatzīst, ka daži partijas locekļi un LSP Politpadomes locekļu kandidāti tomēr neievēroja partijas disciplīnu un neieradās uz sēdēm, bez attaisnojošiem iemesliem.

Nepietiekami aktīvi, izņemot atskaites-pārvēlēšanas sapulču periodu, tika organizēts darbs iedalītajos reģionos. Tādēļ arī netika sniegta nepieciešamā palīdzība attiecīgajām pirmorganizācijām un kontrole.

Lielākā daļa no 28 pirmorganizācijām arī strādāja aktīvi, cītīgi pildīja Politpadomes un Valdes lēmumus, centās organizēt partijas kongresu materiālu studēšanu un to īstenošanu dzīvē.

To visu apstiprināja atskaites un vēlēšanu sapulces, kas norisinājās pirms kongresa.

Kopīgais Politpadomes, Valdes un pirmorganizāciju darbs partijas kongresa lēmumu izpildīšanā, nesa ievērojamus pozitīvus rezultātus.

Atskaites periodā kopējiem spēkiem izdevās sasniegt pozitīvus rezultātus tādā grūtā, bet svarīgā jautājumā, kā partijas biedru skaita palielināšana.

Kopumā ir uzņemti 87 cilvēki. Tāda partijas biedru skaita pieauguma agrāk nebija. Būtiski uzlabojās jaunuzņemto cilvēku kvalitatīvais sastāvs. No 87 jaunajiem partijas biedriem 60% ir Latvijas pilsoņi (gandrīz 70%), 19 cilvēki (22%) ir vecumā līdz 30 gadiem, tikai 22% no visiem uzņemtajiem ir vecāki par 60 gadiem. Tas ir liels solis uz priekšu. Bija laiks, kad partijā stājās tikai cilvēki, kas ir vecāki par 60 gadiem. Kaut nedaudz, bet tomēr palielinājās partijā uzņemto strādnieku skaits. Tas sastāda 24% no visiem uzņemtajiem. Tas ir ļoti labi. Partijā iestājās 18 bezdarbnieku (21%).

Novērtējot mūsu kopējo darbu, varam atzīmēt, ka partijas kongresa lēmumi tiek izpildīti. Pie tam jāņem vērā, ka uzņemšana LSP ir stingri individuāla. Tādas stingras uzņemšanas, spriežot pēc statūtiem, nav citās Latvijas partijās, izņemot „Visu Latvijai!”.

Jaunu biedru uzņemšanā labi strādāja: Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas, „Centrālās” (Rīga), „Liepājas”, „Rēzeknes”, „Alūksnes”, „Daugavpils”, „Pārdaugavas” (Rīga), „Krāslavas”, „Dzelzceļnieks” (Rīga) pirmorganizāciju sekretāri.

Pie trūkumiem šajā jomā jāatzīmē tas, ka ar jaunajiem partijas biedriem tika papildināta tikai katra otrā pirmorganizācija. Tas nozīmē, ka ir vēl lielākas iespējas, lai partijas rindas pieaugtu.

Sliktāk veicās ar jaunu pirmorganizāciju veidošanu. Laika posmā pēc LSP XI kongresa tika izveidotas tikai divas pirmorganizācijas. Pašlaik LSP ir 28 pirmorganizācijas, 8 no kurām darbojas Rīgā.

Līdz uzdevuma izpildei, kas ir ierakstīts partijas Programmā: panākt lai pirmorganizācija vai partorganizators būtu katrā novadā un republikas pilsētā – vēl ir tāls ceļš. Tāds stāvoklis ar jaunu pirmorganizāciju veidošanu neatbilst tam, kā cilvēki balso visu līmeņu vēlēšanās. Par mūsu deputātu kandidātiem balso no 154 894 cilvēkiem pašvaldību vēlēšanās līdz 251 397 cilvēkiem LR Saeimas vēlēšanās. Tas ir, ja skaita vēlēšanu balsis par kopējo deputātu kandidātu sarakstiem no „Saskaņas centra”. Protams, tās ir balsis ne tikai par mūsu deputātu kandidātiem no LSP, bet par visu sarakstu, un tomēr šis rādītājs apstiprina lielu iespēju esamību partijas rindu augšanai kopumā, un partijas pirmorganizāciju izveidošanai reģionos,

kur to pagaidām nav. Tas ir uzdevums nākotnei, pirmkārt Politpadomei un LSP Valdei.

Nedrīkst apiet jautājumu par darbu ar tiem, kas gatavojas stāties LSP un pēc viņu iestāšanās partijā. Bieži nākas saskarties ar to, ka jaunuzņemamie cilvēki partijā vāji zina LSP Statūtus un Programmu. Dažreiz gadās pat tā, ka viņi pat nav izlasījuši šos dokumentus. Jaunā biedra, kas vēlas iestāties partijā, sagatavošanas uzdevums, palīdzības sniegšana LSP Programmas un Statūtu apgūšanā ietilpst rekomendācijas sniedzēja pienākumos. Par to nepieciešams pastiprināt kontroli no pirmorganizāciju puses, t.k. saskaņā ar LSP Statūtiem tieši tās uzņem cilvēkus partijā, un to lēmums ir galīgais.

Lai sagatavotu cilvēku, kas stājas LSP, ir visi nepieciešamie materiāli: partijas Statūti un Programma, visu LSP kongresu un konferenču materiāli latviešu un krievu valodā.

Acīmredzot pietrūkst kā cita: skaidras un atbildīgas apziņas par LSP jauno biedru sagatavošanas nepieciešamības svarīgumu, apstākļos, kad partijā notiek paaudžu maiņa. Mūsu rindās arvien mazāk paliek biedru ar veco partijas rūdījumu, arvien vairāk parādās cilvēki, kas nezina partijas veidošanās pirmsākumus, milzīgo partijas apzinīgās disciplīnas lomu, kas izslēdz tās dalīšanu svarīgās lietās un „sīkumos”, tādus kā laikā nesamaksāta biedra nauda, neapmeklēta partijas sapulce vai aizmirst partijas uzdevums.

Jāņem vērā arī tas, ka šodien stājas partijā cilvēki, kuri nav dzīvojuši PSRS, nav apguvuši marksismu-lenīnismu un nav bijuši ne LKP, ne PSKP, ne komjaunatnē, un tas nozīmē, ka viņiem nav savas personiskās pieredzes politisko organizāciju darbā.

Šai kategorijai, kas papildina partijas rindas, kā arī jaunatnei kopumā, pastāvīgi ir jāvelta īpaša uzmanība. Viņu pasaules uzskats mācību iestādēs tiek izkropļots. Mācību iestādēs viņiem sniedz vēsturiski nepareizu pagātnes atainojumu, īstas cilvēciskās vērtības tiek aizstātas ar vardarbības kultu, instinktiem un izklaidēm personības brīvības veidā. Īstenībā personības brīvība bieži noved pie bezatbildības pret sevi, pret vecākiem un sabiedrību kopumā, pie visatļautības.

Tāpat arī jāņem vērā, ka cilvēkam, kas stājas partijā nevar būt marksisma sagatavošanas un viņam nav jāsaņem novērtējums par marksisma zināšanām, uz ko pamatojoties strādā mūsu partija. Jaunajam biedram pietiek, ja viņš zina partijas Programmu un Statūtus, atzīst tos un apņemas pildīt. Tālāk viņa partijas politiskā izglītība ir atkarīga no partijas pirmorganizācijas, no vecākajiem partijas biedriem.

Runājot par cilvēkiem, kas stājas partijā un pirmorganizāciju tīkla augšanu, nedrīkst nepieminēt kaut vai īsumā tos, kas paši aiziet, vai kurus izslēdzam no partijas. No partijas izslēgto ir maz, tie ir tikai 6 cilvēki. No partijas viņi ir izslēgti par antipartejisku darbību un citiem rupjiem pārkāpumiem partijas priekšā (atdalīšanās no partijas, ilgstoša partijas

biedra naudas nenomaksāšana bez attaisnojošiem iemesliem un tamlīdzīgi).

Kas attiecas uz tiem, kas pametuši partijas rindas pēc pašu vēlēšanās, tad šeit var noteikt divas kategorijas. Vieni nav saņēmuši partijas organizācijas uzmanību, viņiem nebija partijas uzdevumu, nejutās vajadzīgi partijai, paši neizrādīja iniciatīvu un pameta tās rindas. Viņu nav daudz, 4-5 cilvēki. Nelielu grupu sastāda arī tie, kas tika uzņemti partijā bez pietiekamas viņu īsteno nodomu pārbaudes. Parasti tie ir cilvēki, kas meklē vietu partijā ne tādēļ, lai cīnītos par tās ideāliem un partijas Programmas praktisko uzdevumu izpildi, bet tikai sapņo par vietu deputātu kandidātu sarakstā vai par citu personisko labumu gūšanu. Tādi bija trīs cilvēki.

Par visiem šiem trūkumiem ir jāzina partijas pirmorganizāciju sekretāriem un jāņem vērā strādājot pie partijas rindu papildināšanas.

Tieši tas – biedru skaita pieaugums un partijas rindu stiprināšana bija, ir un paliek vissvarīgākais partijas uzdevums nākotnē.

Citu pēcsociālistiskās telpas valstu marksistisko partiju pieredze liecina par to, ka pastāv vismaz divas problēmas, lai paplašinātos to rindas un pastiprinātos ietekme masās. Pirmā. Zema popularitāte un marksistisko partiju pievilcība iedzīvotāju vidū, īpaši jaunatnes. Otrā. Tā ir saistīta ar pirmo partiju novecošana. To rindās lielā mērā paliek tikai bijušie kompartiju biedri, kuru vecums ir virs 60 gadiem. Īpaši tas attiecas uz Austrumeiropas valstu partijām.

Komunistisko partiju nepopularitāte bijušajās sociālisma valstīs ir saistīta ar to, ka šajās valstīs pie varas nonākušie politiskie spēki dara visu, lai apmelotu marksismu un sociālismu, piedēvētu tiem visas pasaules nelaiemes, pazemotu paaudzes, kas dzīvojušas sociālisma iekārtā un vēl vairākās valstīs, to skaitā arī Latvijā, esošie dažādie ierobežojumi un komunistisko partiju bijušo biedru vajāšana.

Pie tam jāatzīst, ka valstis, kuras ir palikušas sociālistiskas vai valstis, kur pie varas ir komunistiskās partijas, nav augsta dzīves līmeņa un labklājības piemērs. Zems dzīves līmenis ir Ziemeļkorejā, Vjetnamā, Kubā, Moldāvijā un pat Ķīnā. Tam ir divi iemesli: pirmkārt, tās visas izjūt finansiālas un ekonomiskas grūtības, jo lielās un ekonomiski stiprās buržuāziskās valstis dara visu, lai traucētu to ekonomikas attīstībai. Piemēram, Kuba jau divus gadu desmitus dzīvo ASV ekonomiskās blokādes apstākļos. Un, otrkārt, pie varas nonākušās komunistiskās partijas nav salauzušas vecās buržuāziskās valsts mehānismu: iekārta it kā deklarēta kā sociālistiska, bet valsts iekārta ir buržuāziska – ar parlamentu un prezidentu priekšgalā, piemēram, Kipra, Moldāvija. Tā ir liela un nopietna mūsdienu komunistiskās kustības problēma.

Apkopojot visu šajā ziņojuma daļā teikto, jāsecina, ka partijas iekšējais darbs tika veikts atbilstoši partijas Statūtu prasībām un atbilda

partijas kongresa nostādņēm. Tomēr ilkgadējo mērķu sasniegšanas tempu nepieciešams paātrināt.

Par pašvaldību vēlēšanām republikas novados un pilsētās, par Eiroparlamenta un Latvijas 10. Saeimas deputātu vēlēšanām

Šie jautājumi tika apspriesti partijas X, XI un XII kongresos, kā arī LSP Valdes un Politpadomes sanāksmēs ar partijas pirmorganizāciju sekretāru piedalīšanos, kā arī partijas pirmorganizāciju sapulcēs ar LSP Valdes biedru piedalīšanos. Tāpēc droši vien nav nepieciešams vēlreiz konkrēti apstāties pie visiem šīs tēmas jautājumiem, bet tikai pie kopējiem secinājumiem un no tiem izrietošajiem partijas uzdevumiem.

XI un XII partijas kongresi noteica, ka Eiroparlamenta, Latvijas pašvaldību un Latvijas 10. Saeimas vēlēšanās Latvijas Sociālistiskā partija piedalīsies apvienības "Saskaņas centrs" sastāvā, atbalstot kopējo pirmsvēlēšanu programmu un izstrādājot arī savu. Tas ir pirmkārt. Un otrkārt, partijas uzdevums ir nodrošināt visās vēlēšanās savu pārstāvju ievēlēšanu valsts velētajās institūcijās. Nekādi konkrēti skaitliski uzdevumi netika izvirzīti. Vēlēšanu gala mērķis buržuāzijas varas apstākļos ir noformulēts LSP Programmā, kā ilgtermiņa uzdevums un tas skan šādi, citēju: "Lai īstenotu savas programmas mērķus pārejas periodā, LSP saviem pārstāvjiem un iespējamiem sabiedrotajiem Latvijas Republikas Saeimas vēlēšanās centīsies iegūt bloķējošu deputātu mandātu skaitu." (LSP Programma. Rīga, 2005. g., 30. lpp.) Tas nozīmē, ka jātiecas iegūt patstāvīgi vai kopā ar sabiedrotajiem ne mazāk kā 34-35 mandātus. Nepieciešams atzīmēt, ka uz šī mērķa sasniegšanu kopā ar sabiedrotajiem no "Saskaņas centra" LR Saeimā mēs veiksmīgi virzāmies. Šodien LR Saeimā mums ir 29 mandāti. Tas ir labs tramplīns, no kura ir iespējams jau nākošajās LR Saeimas vēlēšanās izpildīt šo pārejas perioda programmas uzdevumu. Nav nekādu šaubu, ka tas ir labs partijas politiskais sasniegums, par kuru pirms 15 un pat pirms 10 gadiem mēs varējām tikai sapņot. Pirmo reizi LSP vēsturē mums ir savs Eiroparlamenta deputāts.

Runājot kopumā par vēlēšanu rezultātiem, nepieciešams atzīmēt, ka LSP gūst arvien lielāku atzinību iedzīvotāju vidū. Ja 2004. gada pašvaldību vēlēšanās LSP ieguva 7 deputātu vietas, tad 2009. gada vēlēšanās- 18 mandātus, no tiem Rīgā-7. Tas, protams, ir solis uz priekšu. Tomēr, atgādināšu, ka LSP neuzskata par savu uzdevumu pārņemt varu parlamentārā ceļā un strādāt pēc buržuāziskajiem likumiem. Visi šie panākumi mums ir vajadzīgi, lai aizstāvētu darba cilvēka intereses, lai aizstāvētu cilvēka tiesības buržuāziskajā sabiedrībā, kur visu nosaka nauda, visi likumi aizstāv bagāto un buržuāziskās varas pārstāvju intereses. Kā piemēru var minēt pašreizējo Latvijas un virknes citu Eiropas Savienības valstu stāvokli. Par to, ka valstis ir novestas līdz maksātnespējas stā-

voklim, bet tautas līdz grimšanai nabadzībā un izmiršanai, tiesas priekšā neviens neatbild. Tautas protesti miermīlīgu demonstrāciju un streiku veidā nežēlīgi tiek apspiesti vai vienkārši ignorēti. Lūk, jums viss buržuāziskās varas plaši izmantotā lozunga, „vara pieder tautai”, melīgums. Kapitālisma iekārtā vara pieder kapitālam, buržuāzijai kam tas pieder, bet ne tautai. To skaidri apstiprina arī Latvijas Saeimas vēlēšanas.

Nesen Eiropas Parlamenta sesijā Revīzijas palātas Priekšsēdētājs atzina, ka miljardiem eiro no Eiropas Savienības budžeta tiek tērēti neracionāli un nedod atdevi, bet trīs miljardi eiro, kā viņš izteicās, vispār ir pazuduši „melnajā caurumā”. Pat krīzes apstākļos, palielinās miljonāru skaits Eiropā. Tajā pat laikā aug nabagu skaits. Eiropā šodien ir 84 miljoni cilvēku no 500 miljoniem Eiropas Savienības iedzīvotājiem, kas dzīvo uz nabadzības robežas. Kapitālisma sabiedrībā savādāk arī nevar būt- bagātie ražošanas līdzekļu un nekustamā īpašuma īpašnieki dzīvo un plaukst uz darba tautas un lielas nabadzīgo iedzīvotāju daļas ekspluatācijas un apzagšanas rēķina. K. Markss par to rakstīja: „*Buržuāziskās varas struktūras nav reformējamās, tās jāsalauž un to vietā jāuzceļ jaunas, sociālistiskas, vai tās vienmēr būs kontrrevolūcijas avots.*”

Šis ir diezgan attāla perioda uzdevums, kaut gan pasaule nelokāmi virzās uz to.

Mūsu šodienas uzdevums – piedalīties vēlēšanās, iegūt deputātu vietas ar mērķi aizstāvēt strādnieku šķiras, pensionāru, bērnu un invalīdu intereses.

Runājot par komunistu piedalīšanos buržuāziskos parlamentos, V. I. Leņins savā grāmatā "Bērnišķīgā kreisuma slimība komunismā" rakstīja: „...*piedalīšanās parlamenta vēlēšanās un cīņa no parlamenta tribīnes revolucionārā proletariāta partijai ir obligāta.*” (42. lpp, krievu val. izdevumā)

Ko vēl ir vērts pieminēt, novērtējot pirmsvēlēšanu kampaņu?

Pirmkārt. Par dažu LSP biedru un pat pirmorganizāciju sekretāru ultimātīvajām prasībām attiecībā uz deputātu kandidātu saraksta sastādīšanu. Atbilstoši LSP Statūtu 14. panta 3. p. deputātu kandidātu sarakstus sastāda LSP Valde un apstiprina LSP Politpadome. Šī paša panta 2. punkts nosaka tiesības izvirzīt deputātu kandidātus LSP pirmorganizācijām, LSP Valdei un Politpadomei.

Šīs partijas Statūtu prasības absolūtais vairākums pirmorganizāciju, Valde un Politpadome pilnībā ievēroja. Visiem bija dota iespēja izteikt savus priekšlikumus, aizstāvēt vai noraidīt kandidātus. Tomēr bija tādi partijas biedri un pat pirmorganizāciju sekretāri, kas izmantoja ultimātīvo metodi, vai nu es būšu deputātu kandidāts, vai izstāšos no partijas. Protams tāda veida „demokrātiskas” metodes ļeņiniska tipa partijā nav pieņemamas, un tās neguva panākumus. Valdei un Politpadomei pietika izturības pārvarēt tādus mēģinājumus.

Nācās saskarties arī ar faktiem, kad nebūdami iekļauti LSP deputātu kandidātu sarakstos, vairāki partijas biedri, nebrīdinot pat savas pirmorganizācijas, pieteica sevi dažu jaunizveidotu partiju kandidātu sarakstos un, protams, netika ievēlēti, jo šīs partijas neieguva pat viena procenta vēlētāju balsis. No LSP rindām viņi tika izslēgti.

Par to visu kongresā varētu arī nerunāt, ja ne virkne apstākļu. Partijai ir jāzina, ka šodien tai jāstrādā un jālauž ceļš sociālistiskās idejas saglabāšanai galēji nacionālistiskā, buržuāziskā sabiedrībā ne tikai stipras opozīcijas, represiju un sociālisma atdzimšanas nepieļaušanas apstākļos, bet arī apstākļos, kad jācīnās ar atsevišķu personu antipartejiskajām darbībām pašā partijā. Atgādināšu: Latvijā joprojām ir aizliegta Latvijas Komunistiskā partija; bijušajiem LKP biedriem, kuri aktīvi darbojās partijā pēc 1991.gada 13.janvāra, joprojām nav tiesību balotēties vēlēšanās Latvijā, bet Eiroparlamentā ir, Latvijā ar likumu ir aizliegta komunisma propaganda, tā ir pielīdzināta fašisma propagandai, un par to ir paredzēta krimināl-atbildība. Par vienu no minētajiem jautājumiem šodien kongresam tiek piedāvāts pieņemt atbilstošu rezolūciju. Visi šie ierobežojumi, aizliegumi un politisko partiju uzraudzība uzliek partijas vadošajiem orgāniem, katram partijas biedram dubultu atbildību par vienotības saglabāšanu, idejisko tīrību un partijas organizētību. Ja runājam atklāti, un lietas saucam to īstajos vārdos, tad tas skan tā: nebūs Sociālistiskās partijas, nebūs marksisma ceļa propagandētāja un aizstāvja ne tikai Latvijā, bet arī visā Baltijā. Lūk, mūsu darba cena, pieņemamo lēmumu cena.

Uzdevums visiem spēkiem stiprināt vienotību, partijas iekšējo disciplīnu, nelokāmi saglabāt partijas idejisko virzību atbilstoši partijas Programmai un kongresu lēmumiem, paliek kā centrālais uzdevums arī turpmāk.

Politpadome un Valde uzskata par nepieciešamu ieviest skaidrību vēl vienā jautājumā. Tas skar LSP atrašanos politisko partiju apvienības „Saskaņas centrs” sastāvā.

Dažreiz ir dzirdamas pārdomas par to, ka varbūt labāk startēt vēlēšanās vieniem, ar atsevišķu sarakstu, tad mēs sasniegsim vairāk.

Tas ir kļūdainas uzskats. Analīze rāda, ka atsevišķs LSP saraksts vēlēšanās visdrīzāk mūsdienu apstākļos nepārvarēs 5 procentu barjeru, un mūsu kandidāti nekļūs par deputātiem. Bet kaut ko tādu pieļaut mums nav tiesību. Vēsturisko notikumu gaita mums izvirzīja uzdevumu: būt aktīvajā politikā.

Politpadome un Valde joprojām uzskata, ka atrašanās apvienības „Saskaņas centrs” sastāvā, piedalīšanās vēlēšanās ar vienotu sarakstu ir pareiza taktika, tā atbilst LSP kongresu lēmumiem un tai ir jāpaliek tādai arī turpmāk, ja tiks ievērota esošā politiskā un taktiskā līnija. Strādājot atsevišķi, mēs nevarēsim sastādīt kandidātu sarakstu, kas pietiekami interesētu vēlētajus, lai par viņiem balsotu. Mums nav tādu finansiālo

resursu, lai patstāvīgi nodrošinātu pirmsvēlēšanu kampaņu. Paskaitiet paši, biedri delegāti. Apvienība „Saskaņas centrs” LR 10.Saeimas pirmsvēlēšanu kampaņā iztērēja 541 558,95 LVL (pēc KNAB datiem), LSP-6 531,26 LVL. Par katru no LSP ievēlēto deputātu iztērēti mazliet vairāk par 1 600 LVL (tikai!) Un mums nav līdzekļu, lai tērētu vairāk. „Saskaņas centrs” vidēji uz katru no 29 Saeimas deputātiem iztērēja 18 674,45 LVL. „Saskaņas centrs” tērēja par visiem un par visu, protams, kaut kur dodot priekšroku saviem kandidātiem. Bet aģitēja par visu sarakstu, tajā skaitā arī par mūsu kandidātiem radio, televīzijā, presē, pārvietojamajās teltīs, un tas viss kopā ar mūsu puļņiem deva panākumus.

Sastādot deputātu kandidātu sarakstu, un pirmsvēlēšanu kampaņas laikā mēs saskārāmies ar virkni problēmām un grūtībām: atsevišķu kandidātu vājās latviešu valodas zināšanas; nemācēšana uzstāties auditorijas priekšā; vājas pirmsvēlēšanu programmas zināšanas u.t.t. Daudzi deputātu kandidāti plašai publikai nav zināmi, jo aktīvi partijā nestrādāja, viņiem nebija pastāvīgu partijas uzdevumu, partijas masu politiskajos pasākumos nepiedalījās, vai arī bija tikai pasīvi vērotāji. Ar tādu „bagāžu” veiksmei vēlēšanās noticēt grūti. Tādēļ no 19 LSP deputātu kandidātiem LR 10.Saeimā tika ievēlēti 4 cilvēki, t.i. katrs 4.-5., bet no „Saskaņas centra” saraksta kopumā no 115 kandidātiem bija ievēlēti 29, t.i. katrs 4. Tātad kaut kādas lielas starptības rezultātos mums nav. Un tas atspēko visādas runas par to, ka kāds „vilka segu uz savu pusi”, kaut gan atsevišķi tāda veida fakti bija.

Politpadome un Valde veica sīku vēlēšanu rezultātu analīzi, apsprieda tās ar deputātu kandidātiem un nonāca pie vienota secinājuma par to, ka deputātu kandidātus ir jāgatavo, nopietni jāgatavo jau no pirmajiem mēnešiem pēc notikušajām vēlēšanām. Jāizveido biedru, kuri varētu kļūt par deputātu kandidātiem nākošajās vēlēšanās, grupu, ar tiesībām iziet no sagatavošanas grupas vai jebkurā laikā iesaistīties tajā, lai izietu pārbaudi un sagatavotos deputātu kandidāta statusam. Pēc mūsu domām tas paaugstinās mūsu kandidātu no LSP konkurētspēju, viņi kļūs atpazīstami un dos iespēju pirmorganizācijām savlaicīgi un labāk iepazīt potenciālos kandidātus praktiskās darbībās, izslēgs iespēju iekļūt kandidātu sarakstā tiem, kas savlaicīgi nemaksā biedru naudu, neapmeklē partijas sapulces, kam nav vai, kas neizpilda partijas uzdevumus.

Šādas grupas esamība neizslēdz iespēju kļūt par deputātu kandidātu jebkuram labi sagatavotam partijas biedram. Vēl svarīgāk ir tas, ka izejot šādu sagatavošanos un kļūstot ievēlētam tāds deputāts ātrāk apgūs deputāta pienākumus, varēs pilnvērtīgāk un labāk strādāt.

Apkopojot iepriekš teikto par vēlēšanām, var secināt, ka partijas kongresu lēmumi šajā jomā tiek pildīti.

Runājot par partijām un vēlēšanām, jāpievērš uzmanība sekojošam faktam. Mēs nevienu reizi vien esam teikuši, ka Latvijā ir vāji attīstīta

arodbiedrību kustība, ka Latvijas arodbiedrības slikti aizstāv ne tikai fiziskā, bet arī intelektuālā darba algoto darbinieku intereses. Un uz šī fona, maigi izsakoties, divains liekas fakts, ka arodbiedrību līderi kā deputātu kandidāti nekandidē no kreisajām vai kreisi centriskajām partijām, bet gan to valdošo politisko partiju sarakstos, no kuru patvaļas viņi it kā aizstāv savus arodbiedrības biedrus. Šie fakti ir viela pārdomām.

LSP darbība atskaites periodā noritēja kapitālisma pasaules imperiālistiskās sistēmas smagas finansiālās, ekonomiskās un sistēmas krīzes apstākļos. Vēsture rāda, ka kapitālisms kā pasaules izveides sistēma no vienas puses nav spējīgs izbēgt no krīzēm, bet no otras – izeja no krīzēm tiek īstenota algoto darbinieku masas relatīvās un absolūtās grimšanas nabadzībā rēķina. Vissmagāk no visiem šo krīzi izjūt jaunattīstības valstis. 2002.gadā attīstītās pasaules valstis apsolīja iemaksāt 0,7 procentus no saviem iekšzemes kopprodukta ieņēmumiem jaunattīstības valstu atbalstam. Tomēr to izdarīja tikai Dānija, Zviedrija, Norvēģija, Luksemburga un Nīderlande, kuru nacionālais ienākums, kā jūs paši saprotat, nav pasaulē noteicošais. ASV, Japāna, Itālija, Vācija ar šo uzdevumu netika galā. Palīdzības vietā jaunattīstības valstīm daudzas attīstītas valstis vienkārši miljardiem dolāru iepludināja pašu bankrotējošajās finanšu iestādēs. To izdarīja arī Latvija, glābjot Parex banku, uz nodokļu maksātāju un budžeta sociālo ieņēmumu rēķina.

Eiropas Savienībā ir augsts bezdarba līmenis, 24-40 miljonu bezdarbnieku.

Lielu apjomu sasniedza darbaspēka un iedzīvotāju migrācija, meklējot darbu un dzīvesvietu. Tas rada konfliktus strādnieku un arodbiedrību starpā, kas aizstāv savu valstu darbaspēka intereses. Tas viss liek buržuāziskās varas institūtiem runāt par to, ka absolūtā liberālisma politika ekonomikā, cerība uz to, ka tirgus pats visu noregulēs, ir izgāzusies. No dažādām ANO, Eiropas Savienības tribīnēm, daudziem G-20 tipa samitiem, no valstu un Eiropas Savienības struktūru līderu mutēm arvien biežāk ir dzirdami aicinājumi uz regulēšanu, kvotēšanu un tamlīdzīgu plānošanu ne tikai ekonomikas sfērā un tirdzniecībā, bet arī finanšu jomā. Tas nozīmē, ka tik ļoti kapitālisma nemīlētā sociālistiskā kontrole pār ražošanas un patēriņa apjomu, sāk darboties kapitālismā. Arvien vairāk tiek pieņemti lēmumi, kas prasa iejaukšanos un kontroli no valsts puses. Bet tas nav nekas cits kā sociālistiskās sistēmas elementi. Tiesa, Latvija ekonomikas jomā aizvien vēl piekopi valsts neiejaukšanās politiku ekonomikas regulēšanā, bet, ja iejaucas, tad vienīgi paceļot nodokļus un atņemot sociālās garantijas strādniekiem un pensionāriem, kas situāciju padara vēl smagāko.

Tikai no šā gada janvāra līdz septembrim trūcīgo skaits Latvijā palielinājās par 8,8 procentiem un tādu cilvēku tagad ir ap 190 tūkstošiem.

Pēc Eiropas Savienības statistikas datiem Latvijā 55 procentu iedzīvotāju nevar atļauties ikgadējo nedēļas atvaļinājumu pavadīt ārpus Latvijas, 17 procentu nevar nodrošināt normālu dzīvojamās platības apkuri, 23 procentu nevar atļauties katru otro dienu ēst gaļu, vistu vai zivi, 26 procentu iedzīvotāju dzīvo uz nabadzības robežas riska, bet 65 gadu vecumā un vecāku vidū – 51 procents. Jāpiebilst, ka uz nabadzības robežas Eiropā dzīvo vairāk nekā 19 miljonu cilvēku, kam ir darbs.

Problēmu, ar kurām netiek galā kapitālisma sistēma imperiālistiskās globalizācijas stadijā, uzskaitījumu var turpināt, uzskaitot arvien jaunus un jaunus faktus, bet no šī uzskaitījuma pateiktā būtība nemainīsies.

Izcilais Latvijas revolucionārais dzejnieks sociāldemokrāts Jānis Rainis rakstīja: „Tas jaunais laiks, kas šalkās trīs, tas nenāks, ja ļaudis to nevedīs”. Cilvēki, uz kuru pleciem gulstas darbs atvest to „jauno laiku”, par ko sapņoja Rainis, šodien Latvijā nav apvienojušās strādnieku šķirā, neapzinājās organizācijas spēku. Vēl jo vairāk, tā vietā, lai cīnītos par Latvijas uzplaukšanu, par drīzāku izešanu no dziļās krīzes un milzīgajiem parādiem Eiropas Savienībai un Starptautiskajam valūtas fondam, cilvēki pamet Latviju labākas dzīves meklējumos ārpus Latvijas. Aizbrauc paši aktīvākie un darba spējīgie cilvēki nobriedušā vecumā un jaunatne, kas ir pabeigusi vidusskolas un augstskolas. Pēc oficiālajiem Latvijas Centrālās statistikas pārvaldes datiem tikai šā gada 9 mēnešos no Latvijas ir aizbraukuši 7 714 cilvēku, kas ir gandrīz par 50 procentiem vairāk nekā atbilstošajā periodā pagājušajā gadā. Mirušo cilvēku skaits ir par vienu trešdaļu lielāks nekā dzimušo. Lielā mērā šajos faktos slēpjas atbilde kāpēc neizdodas cilvēkus izvest ielās uz protesta akcijām, kāpēc mītiņi un protestu akcijas, ko organizē partija, ir maz apmeklētas un valdībai un Saeimai nav bīstamas. Mums jāmeklē jaunas protesta formas pret varas visatļautību. Mūsu atbilde tiem, kas 20 gadu laikā valsti noveda līdz maksātnespējai un izmiršanai, nogremdēja parādu bedrē, var būt tikai viena – cīņas pastiprināšana un aizvien lielāka mērķtiecība ceļā uz darba uzvaru pār kapitālismu. Tam jāizmanto visas pieejamās parlamentārās un neparlamentārās cīņas metodes.

Lai sasniegtu šo mērķi, mums ir nepieciešama augsta partijas saliedētība un organizētība, kurā ir viens par visiem un visi par vienu.

Ar to es beidzu LSP Politpadomes un Valdes atskaiti partijas kongresam.

Esmu pārliecināts, ka delegāti papildinās atskaiti, izteiks ne tikai savas kritiskās piezīmes, bet arī savus priekšlikumus mūsu darba pilnveidošanai.

Uz priekšu, pretī darba uzvarai pār kapitālu!

2010.gada 11.decembrī Rīgā

**PAR LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS VALDES
UN POLITISKĀS PADOMES ATSKAITES ZIŅOJUMU
PARTIJAS XIII KONGRESAM**

1. Atzīt par atbilstošu LSP programmai un Latvijas darba tautas interesēm LSP politisko vadlīniju un praktisko darbību atskaites periodā.
2. Pieņemt nelokāmai izpildīšanai vadlīnijas un praktiskos uzdevumus partijai, kas izteikti atskaites ziņojumā.

2010.g. 11. decembrī
Rīga

**PAR LSP UZDEVUMIEM DZILĀS POLITISKĀS
UN EKONOMISKĀS KRĪZES APSTĀKĻOS LATVIJĀ**

Latvijas Sociālistiskās partijas kongress uzskata, ka Latvija atrodas dziļā politiskā un ekonomiskā krīzē. Tautas stāvoklis turpina pasliktināties: palielinās nabadzīgo un bezpajumtnieku skaits, vairums cilvēku nav iespēju saņemt pilnvērtīgu uzturu un pienācīgu ārstēšanu. Tūkstošiem bērnu neapmeklē skolu, klaiņo, izdara noziegumus, papildina dzīves atstumto rindas. Iedzīvotāji turpina braukt strādāt uz ārzemēm. Premjera un ministru spriedelējumus par to kā sākušos Latvijas izešanu no krīzes neapstiprina sociāli-ekonomiskie rādītāji.

Latvija turpina zaudēt savu ekonomisko un finansiālo, un reizē ar to arī politisko neatkarību pat Eiropas Savienības ietvaros.

Pagājušās LR 10.Saeimas vēlēšanas neradīja plānotās radikālās izmaiņas uz labāku nākotni. Uzvaru vēlēšanās ieguva labējie politiskie spēki, kas pievienoja sev arī galēji labējos nacionālistus. Viņu sastādītais budžeta projekts 2011.gadam neapstiprina Latvijas izešanu no sociāli-ekonomiskās un finanšu krīzes.

Tuvākajos gados Latviju sagaida stagnācija un nogrimšana aizvien dziļākā parādu bedrē, tas nozīmē – iedzīvotāju neapmierinātības pieaugumu, turpmāku dzimstības un iedzīvotāju skaita samazināšanos, kā arī vecākā gadagājuma cilvēku vēl straujāku mirstību.

Gaidāmā Latvijas ekonomikas atdzīvināšana ar Eiropas Savienības palīdzību, Latvijas valdības neprasmīgās vadīšanas un pārlieku liberalizētās ekonomiskās politikas dēļ, cieta sabrukumu.

Pēc izstāšanās no PSRS Latvija aizvien vairāk tuvinās mazattīstītai Eiropas Savienības nomaļes teritorijai.

Latvijas ekonomiku, gluži kā rūsa, saēd korupcija un ēnu ekonomika, neattīstās reāls ekonomikas sektors rūpniecībā un lauksaimniecībā. Nav pienācīgas tranzīta un tūrisma attīstības.

Sabiedrība joprojām ir sadalīta nelielā daļiņā bagāto un lielā daļā nabadzīgo, šo grupu ienākumu starpība palielinās. Joprojām praktiski nenotiek vajadzīgā sabiedrības integrācija ne pēc pilsoņu tiesībām, ne pēc nacionālās pazīmes.

Zemā līmenī ir visa izglītības sistēma, zinātnes attīstība. Nepārtrauktās reformas ir sagrāvušas medicīnisko palīdzību iedzīvotājiem.

Tā visa rezultātā Latvijai ir viens no zemākajiem iedzīvotāju sociālais nodrošinājums, ieskaitot pensijas un pabalstus invalīdiem, kā arī zemākā iekšzemes kopprodukta izstrāde uz vienu iedzīvotāju.

Ar saviem uzdevumiem netiek galā valsts tieslietu sistēma. Cilvēki gaida tiesu, taisnīgu viņu strīdu un problēmu risinājumu, kam bieži traucē korupcija.

Tā visa rezultāts ir bēdīgs: Latvija izmirst, Latvijas zemi un mežus izpērk ārzemnieki no bagātajām Eiropas Savienības valstīm.

Pamatojoties uz iepriekš teikto, kongress nolēmj:

1. Latvijas Sociālistiskajai partijai, visiem tās biedriem visos iespējamajos veidos tautai ir jāizskaidro valstī notiekošais.

2. Nepieciešams nostiprināt partijas vienotību, saliedēt visus cīņai ar esošo katastrofu Latvijā.

3. Mūsu uzdevums ir stiprināt spēku, kas pieder pie apvienības "Saskaņas centrs", vienotību, nepieļaut piekāpšanos principiālos jautājumos.

4. Jāizmanto visas pieejamās parlamentārās un neparlamentārās metodes cīņā ar valdības pret tautu vērstiem pasākumiem, kas tiek pieņemti, kā likums, banku un lielkapitālistu labā.

5. Veidot sakarus ar arodbiedrības organizācijām, virzīt savus biedrus uz arodbiedrības līderu amatam.

6. Pastiprināt darbu jaunu pirmorganizāciju veidošanā, esošo nostiprināšanā, izmantojot tam partijai labvēlīgos LR 10. Saeimas vēlēšanu rezultātus.

7. Pārliecinoši vēršties pret jebkuru demagoģijas mēģinājumu, nekritisku attieksmi pret partijas disciplīnas pārkāpšanu, LSP Statūtu prasību neievērošanu, oportūnismu un piekrišanu buržuāziski prettautiskajam režīmam.

8. Pievērst īpašu uzmanību darbam ar jaunatni ar mērķi sagatavot to uzņemšanai partijā.

Uzlabot darbu ar tiem, kas stājas partijā, palīdzēt viņiem apgūt partijas Statūtus un Programmu.

Nepieļaut nejašu cilvēku, kas vēlas izmantot partiju tikai personisku mērķu sasniegšanai, uzņemšanu partijā.

Organizēt visās pirmorganizācijās partijas biedru mācības.

9. Ievērojami uzlabot jebkura līmeņa deputātu kandidātu sagatavošanu. Organizēt viņu sistemātisku sagatavošanu visu pirmsvēlēšanu laiku.

Rūpēties par deputātu kandidātu atpazīstamību vēlēšanu apgabala vēlētajū vidū.

10. Nodrošināt sistemātiskas Saeimā un pašvaldībā ievēlēto deputātu tikšanās ar vēlētajiem.

Noklausīties deputātu atskaites par viņu darbu ar vēlētajiem.

2010.gada 11.decembrī
Rīga

Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongresa REZOLŪCIJA

NOST AR IEROBEŽOJUMIEM!

Kongress uzskata, ka aizliegumam balotēties bijušajiem Latvijas Kompartijas un PSKP biedriem, strādājošiem komunistiskajā partijā pēc 1991. gada 13.janvāra, ir jābūt atceltam. Pirmkārt, kopš tā laika ir pagājuši jau 20 gadi. Otrkārt, tāda norma likumos par Saeimas un pašvaldību vēlēšanām neatbilst Likumam par deputātu vēlēšanām Eiroparlamentā, kur nav tāda ierobežojuma. Iznāk, ka augstāku un nozīmīgāku Eiroparlamenta deputāta amatu tādām "bijušajam" var uzticēt, bet deputāta amatu Latvijā- nevar. Treškārt, Latvijas Satversmes tiesa savā lēmumā 2006.gada 15.jūnijā 18.8.p. noteica:

«Satversmes tiesa vērš Saeimas uzmanību uz to, ka nepieciešams pēc iespējas īsākā laikā izvērtēt šos ierobežojumus un, ja nav iespējams tos atcelt, paredzēt procedūru, saskaņā ar kuru varētu pieļaut izņēmumus personām, kas acīmredzami nevar apdraudēt demokrātiskās vērtības».

Latvijas Republikas Satversmes tiesas Spriedums Latvijas Republikas vārdā Rīgā 2006.gada 15.jūnijā lietā Nr. 2005-13-0106)

Kongress uzdod LSP biedriem, LR Saeimas deputātiem sagatavot un iesniegt LR Saeimā izskatīšanai atbilstošus dokumentus.

2010.gada 11.decembrī
Rīga

Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongresa REZOLŪCIJA

NO ANTINACIONĀLĀ LIBERĀLISMA UZ VALSTS REGULĒTU EKONOMIKU

Šodien no liberālisma un neolibeālisma krīzes nodreb visa pasaule.

Saskaroties ar nopietnām sociāli ekonomiskajām problēmām, Latvijas iedzīvotāji neizbēgami uzdod jautājumus: kāpēc tas ir noticis, kas ir vainīgs un kāda ir izeja no situācijas? Atbilde par vainīgajiem ir acīm redzama – tā ir Latvijas valdošās politiskās elites neoliberālā politika.

Liberālisms, gala rezultātā, atņēma cilvēkam dzīves augstāko jēgu, novedot to pie bioloģiskajām vajadzībām. Liberālisma uzvara Latvijā ir novedusi pie tikumu bezprecedenta krituma. Liberālisma metastāzes līdz ar nenormālo attīstību finansiālajā sektorā izplatās un indē citus valsts orgānus: izglītību, medicīnu, kultūru, zinātni.

Liberālisms ietver sevī pašiznīcināšanas graudus. Dzīvošana tikai sev, dzīve, kur uzsvars netiek likts uz pienākumiem, bet tikai uz tiesībām, gala rezultātā noved līdz katastrofai.

Labējās partijas tirgus liberālisma valdošās ideoloģijas ietvaros nevar un nevarēs piedāvāt kādus tiešus ceļus izešanai no krīzes.

Kad visa pasaule atgriežas pie valsts regulētām finanšu plūsmām un ekonomikas, mūsu liberāļi joprojām uzstāj uz valsts aiziešanu no kontroles pār ekonomiku un finansēm, piedāvājot atstāt attīstību neredzamajai tirgus rokai.

Buržuāziskās varas Eiropā un ASV liecina par to, ka absolūtā liberālisma politika ekonomikā, cerība uz to, ka tirgus pats visu noregulēs, ir izgāzusies.

No valsts līderu mutēm un Eiropas Savienības struktūrām ir dzirdami aicinājumi uz regulēšanu, kvotēšanu un tamlīdzīgu plānošanu ne tikai ekonomikas sfērā un tirdzniecībā, bet arī finanšu jomā.

Tas nozīmē, ka tik ļoti kapitālisma nemīlētā sociālistiskā kontrole pār ražošanas un patēriņa apjomu, sāk darboties kā kontrole no valsts puses. Bet tas nav nekas cits kā sociālistiskās sistēmas elementi.

Pateiksim skaidru „nē” liberālisma un neoliberalisma politikas turpināšanai!

2010.gada 11.decembrī
Rīga

Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongresa
REZOLŪCIJA

ZINĀTNEI UN IZGLĪTĪBAI – ĪPAŠU UZMANĪBU!

Ir pagājuši 20 gadi kopš Latvijā ir restaurēts kapitālisms. Ceļš, pa kuru visus šos gadus gāja buržuāziskās valdības, bija ne tikai visas tautas labklājības plēsonīga piesavināšanās, noziedzīga privatizācija, bet arī noveda pie mūsu valsts ekonomikas kraha, radīja tās atkarību no starptautiskajiem investoriem, izsauca katastrofālu lielas Latvijas iedzīvotāju daļas dzīves līmeņa pasliktināšanos.

Vienam no galvenajiem krīzes un tās seku pārvarēšanas faktoriem mūsu valstī ir jābūt reālās ekonomikas sektoru – ražošanas un lauksaimniecības attīstībai. No tā izriet, ka viens no pirmajiem uzdevumiem, ir īpaša uzmanība zinātnei un izglītībai.

Kurss uz brīvo tirgu, ko valdošās aprindas pasniedza kā vienīgo iespējamo un pareizo līdzekli visu tautsaimniecības procesu neregulēšanai, neattaisnoja sevi arī zinātnes un izglītības sfērās. 1989. g. Latvijā bija 40 zinātniskās iestādes (neskaitot augstskolas), bet pēc 2009.g. datiem tikai 19, kas atrodas valsts sektorā. Uzskatāms valsts zinātnes potenciāla zaudējuma piemērs ir tas, ka pēdējos 20 gados vairāk nekā 2 reizes samazinājās zinātnisko darbinieku skaits (no 14 līdz 6,3 tūkst.). Zinātnē un zinātnes apkalpošanā nodarbināto skaits ir samazinājies no 32 līdz 9 tūkst. Daudzi augsti kvalificēti speciālisti bija spiesti emigrēt uz ārzemēm.

Neskatoties uz to, ka augstskolu skaits Latvijā ir palielinājies vairāk kā 3 reizes, salīdzinot ar padomju laiku, tas nenodrošināja ekonomiku ar

jauniem speciālistiem, radīja nelīdzsvarotību starp humanitāro profesiju pārstāvjiem (ar to nospiedošu pārsvaru) un „tehniķiem”, jo pēdējos gados galvenais uzdevums bija pārdot tādu izdevīgu preci, kā izglītība, iegūt maksimālu peļņu īsākā laikā. Tas noveda pie psihologu, sociologu, juristu, politologu „pārprodukcijas”.

Ir praktiski iznīcināta profesionāli tehniskās izglītības sistēma. Tā saucamās „neatkarības” gados profesionālo mācību iestāžu skaits samazinājās no 143 līdz 85. Šokējošs ir fakts, ka šogad skolu nebeigušo skolēnu īpatsvars pārsniedz 15%.

Ne mazāk nopietna problēma izglītības sfērā ir tas, ka nav iespējams apvienot teorētiskās iemaņas ar nepieciešamo praksi. Jauniem cilvēkiem, kuri ir ieguvuši izglītību, nav garantijas, ka viņi atradīs darbu savā specialitātē. Nav tādas programmas, kas piesaistītu jaunos speciālistus lauku rajonos. Protams, ka tas viss lielā mērā nosaka jauniešu aizplūšanu uz ārzemēm.

Latvijas Sociālistiskā partija uzskata tādu kursu par nāvējošu zinātnei un izglītībai!

Nepieciešams pakāpeniski paaugstināt izdevumus zinātnei vismaz līdz 3% no gada budžeta, tajā skaitā uz aizsardzības izdevumu samazināšanas rēķina.

Ir jāizstrādā nepieciešamo speciālistu sagatavošanas programma, ņemot vērā reālās ekonomikas prasības un pieprasījumus. Visiem valsts augstskolu, vidējo speciālo un profesionālo mācību iestāžu absolventiem ir jābūt garantētai darba vietai Latvijā.

Ļoti svarīgi ir attīstīt profesionāli tehniskās izglītības sistēmu.

Nepieciešams uzlabot skolotāju dzīves apstākļus, palielināt viņu algas.

Ja šos uzdevumus valdība nesāks realizēt tuvākajā laikā, tad Latvijas zinātnei gaida lēna agonija, kas beigsies ar pilnīgu sabrukumu, bet izglītība, no vienas puses, pārvērtīsies par nenozīmīgu diplomu saņemšanu, bet no otras – ar kadru rezervju papildināšanu citu valstu ekonomikai!

2010.gada 11. decembrī
Rīgā

STOP – TAS IR FAŠISMS!

Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongresa delegāti, visi partijas biedri nosoda ārstu Aivara Sluča (dzīvo ASV, Latvijas partijas "Pilsoniskā apvienība" biedrs) un viņa "sekotāja" Jura Vidiņa (Viļānu slimnīcas galvenais ārsts, Latvija) izteikumus, ka viņi nevarot vienādi ārstēt latviešus un krievus.

Šos un citus līdzīgus izteicienus mēs vērtējam kā rasisma ideju paušanu.

Mēs esam sašutuši arī par to, ka tādus uzskatus nav nosodījis, bet tieši otrādi pirms gada atbalstījis tagadējais Latvijas ārlietu ministrs Ģirts Valdis Kristovskis, spriedelējot par to, ka "krievus un latviešus ir grūti vienādi ārstēt".

Mūs dara uzmanīgus fakts, ka ne Latvijas Prezidents (pēc profesijas ārsts), ne citi ārsti profesionāļi, kas ievēlēti LR 10.Saeimā, ne Latvijas Ārstu asociācija neuzstājās ar oficiālu šādu izteikumu nosodījumu, bet tikai izteikušies intervijā.

Tādus izteikumus nenosodīja arī politiskās partijas, kuru rindās ir Ģ.V. Kristovskis ("Vienotība"), aprobežojoties tikai ar šī jautājuma izskatīšanu ētikas komisijā.

Atcerieties vēsturi, kungļi! Nacisms, fašisms, rasisms arī aizsākās ar "demokrātiskām" vēlēšanām un nedrošiem līdzīgu ideju paudēju soļiem. Viņi arī neguva kategorisku nosodījumu un tas noveda pie Eiropas un visas pasaules traģēdijas, beidzās ar Nirnbergas kara tribunālu un to darboņu sodīšanu ar nāves sodu, kas balstoties uz līdzīgām cilvēknīdēju idejām nobendēja desmitiem miljonu cilvēku gāzes kamerās, fašistu nāves un koncentrācijas nometnēs, gestapoviešu moku kambaros. Tas viss arī tika "pamatots" ar cīņu par "āru rases tīrību", dzīves telpas iekarošanu tās palielināšanai.

Ir pagājuši 65 gadi kopš tika pasludināts Nirnbergas tribunāla spriedums. Taču ne visi ir izdarījuši pienācīgus secinājumus no šī sprieduma! Bet ir sastopami arī tādi, kas uzstājas par sprieduma un tribunāla novērtējuma pārskatīšanu.

Latvijas Sociālistiskā partija kategoriski nosoda jebkuras rasu diskriminācijas, nacisma un fašisma attaisnošanas mēģinājumus. Mēs aicinām visus apvienoties cīņai pret šīm necilvēciskajām infekcijām.

Šodien aktuāli skan čehu rakstnieka un publicista antifašista Jūliusa Fučika, kuru 1943.gada 8.septembrī Berlīnes cietumā sodīja fašisti, aicinājums: Cilvēki – esiet modri!

2010. gada 11.decembrī Rīga

LATVIJAS NEPILSONIEM – TIESĪBAS VĒLĒT!

Ir pagājuši gandrīz 20 gadi kopš laika, kad tika pieņemts pilsonības likums Latvijā, kas sadalīja Latvijas iedzīvotājus „savējos” un „svešajos”, (pilsonos un nepilsonos). Ne tikai no likuma pieņemšanas dienas, bet arī pirms tam nepilsoņi strādāja, godīgi maksāja un maksā visus nodokļus no kuriem, starp citu, saņem algas arī tie, kuri izsaimniekoja, ļāva izlaupīt un nozagt Latviju, noveda to līdz maksatnespējai.

Minētais likums starp citu, ar atpakaļejošu datumu daļai pilntiesīgo Latvijas iedzīvotāju (tie bija 710 tūkstoši!) atņēma pilsoņa tiesības un līdz ar to arī tiesības piedalīties jebkurās vēlēšanās un referendumos. Šodien tādu iedzīvotāju Latvijā ir ap 300 tūkstošiem.

Tā nav demokrātija! Šāda kārtība neatbilst starptautiskām tiesību normām un tā pastāv tikai un vienīgi tādēļ, ka Eiropas Savienība to pieļauj.

Latvijas Sociālistiskā partija atkārtoti (jau kuro reizi!) aicina LR Saeimu novērst šo nelikumību un netaisnību, nevienlīdzību tiesībās starp likumīgajiem Latvijas iedzīvotājiem.

Mēs, LSP kongresa delegāti, pieprasam vēlēšanu tiesības Latvijas nepilsoņiem kārtējās pašvaldību vēlēšanās!

2010.g. 11.decembrī
Rīga

**LATVIJAS SOCIĀLISTISKĀS PARTIJAS
XIII KONGRESĀ IEVĒLĒTO
PARTIJAS VADOŠO INSTITŪCIJU SASTĀVS**

LSP VALDE

Alfrēds Rubiks
Ingars Burlaks
Vladimirs Frolovs
Sergejs Hristoļubovs
Inna Belokurova
Jeļena Jakovleva
Laimonis Sedols

LSP POLITISKĀS PADOMES LOCEKĻI

Dagmāra Abramova	Jeļena Jakovleva
Martijans Bekasovs	Viktors Matjušenoks
Inna Belokurova	Jānis Nīkrenčis
Fridijs Bokišs	Nikolajs Rižņikovs
Arkādijs Bļinovs	Alfrēds Rubiks
Oļegs Bukatins	Laimonis Sedols
Ingars Burlaks	Olga Veidiņa
Vladimirs Frolovs	Ilona Volvača
Ainārs Galviņš	Alma Zusāne
Sergejs Hristoļubovs	

LSP POLITISKĀS PADOMES LOCEKĻU KANDIDĀTI

Guna Āboliņa
Aleksandrs Ivdra
Kaspars Skude
Sergejs Timofejevs
Aleksejs Zaicevs

LSP REVĪZIJAS KOMISIJA

Valērijs Bondarenko
Natālija Lazareva
Andrejs Miņņiks
Vitālijs Oļševskis
Inga Pavlova

SATURS

Informatīvais ziņojums par Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongresu	2
LSP valdes un Politiskās Padomes atskaites ziņojums Latvijas Sociālistiskās partijas XIII kongresam	3
Kongresa lemmi un rezolūcijas	
Par Latvijas Sociālistiskās partijas Valdes un Politiskās padomes atskaites ziņojumu partijas XIII kongresam	14
Par LSP uzdevumiem dziļās politiskās un ekonomiskās krīzes apstākļos Latvijā	14
Nost ar ierobežojumiem!	16
No antinacionālā liberālisma uz valsts regulētu ekonomiku	17
Zinātnei un izglītībai – īpašu uzmanību!	18
Stop – tas ir fašisms!	20
Latvijas nepilsoņiem – tiesības vēlē!	21
Valde, Politiska padome un Revīzijas komisija LSP	22
Kā iestāties Latvijas Sociālistiskā partijā	24

KĀ IESTĀTIES LATVIJAS SOCIĀLISTISKAJĀ PARTIJĀ

Par Latvijas Sociālistiskās partijas (LSP) biedru saskaņā ar partijas Statūtiem var kļūt jebkurš Latvijas Republikas pastāvīgais iedzīvotājs: kā LR pilsonis, tā arī nepilsonis jeb ES pilsonis, kurš sasniedzis 18 gadu vecumu, atzīst partijas Programmu un Statūtus, darbojas vienā no partijas pirmorganizācijām un atbalsta partiju materiāli (maksā partijas biedru naudu).

Partijas pilsētu, rajonu organizācijas un pirmorganizācijas tiek veidotas pēc teritoriālā principa. Lai iestātos partijā, vajadzīga viena Latvijas Sociālistiskās partijas biedra rekomendācija.

Vēl ne visās vietās ir izveidotas partijas pirmorganizācijas. Lai uzzinātu, kur un pie kā griezties katrā konkrētā gadījumā, tiem, kas vēlas iestāties Latvijas Sociālistiskajā partijā, rekomendējam:

zvaniet pa telefonu: **(+371) 67 55 55 35**

skatieties internetā: **www.latsocpartija.lv**

rakstiet uz adresi: **Citadeles iela 2, Rīga, LV-1010**

e-pastu sūtiet: **latsocpartija@inbox.lv**

Tur var gūt informāciju un paskaidrojumus par iestāšanos LSP, kā arī iepazīties ar LSP Programmu un Statūtiem.

Gaidām Jūsu zvanus un apmeklējumus!

Latvijas Sociālistiskās partijas
priekšsēdētājs

Alfrēds Rubiks